

беше толкова мъчителна, щото въ душата даже на най-простодушния патронен коняр, ставаше една сложна и трудно доловима, дори и за най-опитния наблюдател, вътрешна размирица. Малцина бяха въ полка, които спаха тази нощ.

На 21 юни зората изгръваше съ царственъ блѣсъкъ надъ далечнитъ Пирински височини. Като въ най-хубавитъ дни на своето детинство войницитъ се разставаха и прозявайки се, поглеждаха къмъ гължбово-червения изтокъ.

„И днесъ ще я бива горещината“ се обади, прозявайки се съ широко разтворени уста, единъ картечникъ.

„Гледай колко е червено нататкъ, задъ ония баири. Страшна жегга ще бжде . . . .!“

„И много кръвъ ще тече, струва ми се“, добави другаря му, като си преглеждаше пушката.

„Завчера, съ тая кобилица изстреляхъ повече отъ 800 патрона. По едно време, гледамъ нѣщо дими — ложата бѣше се запалила отъ нажеженото желѣзо. Да видимъ днеска какво ще бжде“ . . .

Ротитъ тръгнаха въ ранни зори. Слънцето озари храбрецитъ съ натъкнати ножове, вече изгпplали до самиятъ връхъ „Ахмакъ-Баиръ“. 13 и 14 роти бѣха подъ носа на неприятеля и съ единъ замахъ го пропждиха отъ височината. 1 орджие и 2 картечници останаха трофеи въ ржцетъ на тѣзи смѣлчаци. Противника, изгоненъ съ ножъ, избѣга назадъ, като остави голѣми жертви. Къмъ обѣдъ, 15 и 16 роти бѣха се вече подравнили и общото преследвание на противника почна. Въ панически бѣгъ само, сърбитъ можаха да се спасятъ отъ пленъ. Тукъ, тѣ оставиха 9 коня, 2 орджия и 3 ракли.

Новиятъ успѣхъ пакъ остана като че лине довършенъ. Сърбитъ бѣгаха, но не бѣха преследвани отъ никого.

Нощта мина. На другия день, 4-а дружина мина въ настѣпление срещу заетитъ отъ противника височини.

Противника усили огъня си и се опита да мине въ настѣпление. Но явилитъ се въ неговиятъ флангъ, 5-а и 8-а роти, го принудиха да се откаже отъ намѣрението си тъкмо въ момента, когато 6-а и 7-а роти вече се надичаха за атака. Върхътъ бѣше очистенъ и този день се увѣнча съ още по-голѣмъ успѣхъ.

На 23 юний вечерята противника се бѣ прибралъ чакъ къмъ височината „Богословъ“. Късно презъ нощта 1-а дружина зае водораздѣла при завоя на шосето за Криволакъ и настѣпи като подръжка на дружината отъ 49 п. полкъ, която охраняваше станция Криволакъ. На другия день, 24 юни, тази дружина бѣше отстѣпила позицията си и се бѣше прибрала къмъ своя полкъ. Рано сутринта, отъ височинитъ се виждаха ясно приготвленията на разположенитъ до станция Криволакъ сръбски части. Ротитъ се вдигаха една по една и преминаваха понтонния мостъ на западъ отъ село Пепелище. Ведриятъ утриненъ въздухъ бѣше тѣй прозраченъ и чистъ, че и съ просто око се виждаше какъ единъ сръбски